

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 025286 21 Uvp
Banjaluka, 13.10.2022. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sudija Edine Čupeljić, predsjednika vijeća, Božane Vulić i Strahinje Ćurkovića, članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Dijane Jaćimović, u upravnom sporu po tužbi JZU D. z. dr M. S., L. (u daljem tekstu tužilac), kojeg zastupa punomoćnik G. B., advokat iz Banjaluke, protiv rješenja broj ... od 26.7.2019. godine tuženog Ministarstva ....., u predmetu inspekcijskog nadzora, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 025286 19 U od 20.11.2020. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 13.10.2022. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova sastava odgovora na zahtjev.

Obrazloženje

Pobijanom presudom uvažena je tužba, poništen osporeni akt i naloženo tuženom da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 1.077,50 KM u roku od 30 dana od dana prijema presude. Osporenim aktom odbijena je žalba tužioca izjavljena protiv rješenja inspektora rada Uprave ..., Odjeljenje B. broj ... od 3.6.2019. godine. Tim prvostepenim rješenjem naloženo je tužiocu da otkloni nedostatke utvrđene u postupku vanrednog inspekcijskog pregleda na način da u utvrđenim rokovima preduzme sledeće mjere: 1) da ugovor o radu na određeno vrijeme broj ... od 20.2.2019. godine, zaključen sa radnicom dr Lj. S. uskladi sa odredbom člana 33. stav 2. Zakona o radu („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 1/16 i 66/18); 2) da otkloni nepravilnosti u upozorenju broj 709/19 od 5.4.2019. godine za radnicu dr Lj. S., upozorenju broj 709/19 od 5.4.2019. godine, za radnicu dr V. B.-K. i u rješenju o udaljenju radnika sa rada broj 713/19 od 8.4.2019. godine radnice dr Lj. S., a na način da se iste stavi van snage, sve u roku od 8 dana od dana prijema tog rješenja, te u roku od 3 dana od dana isteka roka određenog za otklanjanje nedostataka, pismeno obavijestiti inspektora, dok žalba izjavljena protiv tog rješenja ne odlaže njegovo izvršenje.

U obrazloženju pobijane presude sud navodi da u ugovoru o radu ne stoje povrede na koje ukazuje inspektor, jer iz tog ugovora nesporno proizlazi da je trajanje istog utvrđeno u tačno određenom vremenskom intervalu, radi zamjene radnika koji se nalaze na godišnjem odmoru i privremenoj nesposobnosti za rad, pa činjenica da nisu navedena imena radnika koje imenovana zamjenjuje, ne znači da je ugovor o radu na određeno vrijeme zaključen suprotno odredbama član 33. stav 2. Zakona o radu. Ukoliko je inspektor smatrao da u istom treba da stoje imena lica koja imenovana mijenja, mogao je naložiti da se ugovor u tom smislu dopuni na način da se navedu imena tih lica, te na taj način otkloni nepravilnost za koju je smatrao da postoji, a ne da naloži tužiocu da sa imenovanom radnicom zaključi ugovor na neodređeno vrijeme. Pored toga, prvostepeni akt je donesen uz povredu pravila postupka, odredbe člana 197. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni

glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18, u daljem tekstu ZOUP), jer nisu dati odgovori na prigovore koje je tužilac u tom smislu naveo u odnosu na zapisnik i dodatni zapisnici od 16.5.2019. i 20.5.2019. godine, iako su oba prigovora primljena prije donošenja prvostepenog rješenja. Kako je te povrede propustio da otkloni tuženi, to je i osporeni akt obuhvaćen istom povredom, iz kojeg razloga je taj akt poništen u cjelosti, bez obzira što je tuženi odluku o udaljenju radnika pravilno obrazložio pozivom na član 149. stav 1. i 2. Zakona o radu, a imajući u vidu da razlog za udaljavanje radnika sa posla „nedolično i neprimjereno ponašanje na radnom mjestu prema pacijentima i kolegama“ nije propisan odredbama člana 179. stav 2. tačka 1. do 10. istog Zakona, kao teža povreda radne obaveze.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tuženi pobija njenu zakonitost ukazujući da nema povreda pravila postupku i da sud nije cijenio navode iznesene u odgovoru na tužbu, zbog čega je donošenjem navedene presude došlo do pogrešne primjene materijalnog propisa. Zakonom o inspekcijama u Republici Srpskoj, koji je *lex specialis* u konkretnom slučaju, nigdje nije propisana obaveza inspektora da u svom rješenju mora dati odgovore na navode iz prigovora subjekta nadzora, već je istim jasno definisano da osporavanje utvrđenog činjeničnog stanja od strane subjekta nadzora ne utiče na dalji tok vođenja postupka. Tužilac je kao osnov za zaključivanje ugovora o radu na određeno vreme naveo da imenovana radnica mijenja više radnika koji su po različitom osnovu odsutni, što znači da navedeni radni odnos imenovane radnice nije određen pravnim osnovom (već samo rokom trajanja ugovora o radu na određeno vrijeme), što je u suprotnosti sa odredbama Zakona o radu, čime su ispunjeni uslovi iz odredbe člana 39. stav 5. tog Zakona, prema kojem je radni odnos na određeno vrijeme prerastao u radni odnos na neodređeno vrijeme. Dalje se ističe da što se tiče navoda tužioca da mu nije omogućeno da učestvuje u postupku i da se izjasni o svim važnim činjenicama i okolnostima isti nije osnovan, zato što je u zapisniku o izvršenoj vanrednoj inspekcijskoj kontroli od 16.5.2019. godine i u dodatku zapisnika od 20.5.2019. godine, inspektor rada konstatovao da inspekcijskoj kontroli nije prisustvovalo odgovorno (ovlašteno) lice, te je jedan primjerak zapisnika o izvršenom inspekcijskom pregledu ostavio na mjestu pregleda sa napomenom da subjekat nadzora može u roku od tri dana prigovoriti na zapisnikom utvrđeno činjenično stanje i to potkrijepiti valjanim dokazima. Na taj način tužilac je bio upoznat sa svim činjenicama i okolnostima, te je imao mogućnost da se izjasni o istim, što je isti učinio, ali to, shodno gore navedenim zakonskim odredbama, nije imalo uticaja na dalji tok vođenja postupka i drugačiji ishod postupka po žalbi. Predlaže se da se zahtjev uvaži, osporena presuda preinači i tužba odbije ili ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

Tužilac u odgovoru na zahtjev ističe da su navodi zahtjeva neosnovani, jer se u rješenju prvostepenog organa čak i ne pominje da je prigovarano činjeničnim utvrđenjima iz zapisnika, da se tek u drugostepenom rješenju tuženog od 26.7.2019. godine pominje činjenica podnošenja prigovora, ali sa stavom da u postupku donošenja rješenja prvostepenog organa od 3.6.2019. godine, nema povrede pravila upravnog postupka. Dalje ističe da u poništenom aktu tuženog ne samo da se ne obrazlaže razlog neuvažavanja prigovora tužioca, već iste uopšte ne spominje. Stoga tužilac smatra ispravnim stanovište suda da je osporeni akt obuhvaćen povredama pravila upravnog postupka, te da je kao takav nezakonit. Predlaže da se zahtjev odbije uz naknadu troškova prema iskazanom troškovniku.

Razmotrivši zahtjev, osporenu presudu, odgovor na zahtjev i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, na osnovu odredbe 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 u daljem tekstu ZUS), odlučeno je kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Prema podacima spisa predmeta proizlazi da je dana 20.2.2019. godine tužilac sa radnicom dr Lj. S. zaključio ugovor o radu na određeno vrijeme, za period od 23.2.2019. do 23.05.2019. godine, a radi zamjene odsutnih radnika zbog godišnjeg odmora i privremene nesposobnosti za rad, da je dana 5.4.2019. godine radnicama dr Lj. S. i dr V. B.-K. izrekao upozorenja zbog teže povrede radne obaveze, te da je dana 8.4.2019. godine donio rješenje o udaljenju radnice dr Lj. S. sa rada zbog nedoličnog i neprimjerenog ponašanja na radnom mjestu prema pacijentima i kolegama, a kojim se nanosi ozbiljna šteta interesima poslodavca. Povodom tih radnji inspektor rada je kod tužioca dana 16.5.2019. godine izvršio kontrolu o čemu je sačinio zapisnik na koji je tužilac dana 20.5.2019. godine izjavio prigovor. Na navedeni zapisnik inspektor je 20.5.2019. godine sačinio i dodatak zapisnika o izvršenoj vanrednoj inspeksijskoj kontroli. Nakon toga je prvostepeni organ, republički inspektor rada, dana 3.6.2019. godine tužiocu rješenjem naložio da ugovor o radu na određeno vrijeme od 20.2.2019. godine uskladi sa odredbom člana 33. stav 2. Zakona o radu; jer se prema takvom ugovoru, ukoliko nisu navedena imena radnika koji se mijenjaju, smatra da je radni odnos zasnovan na neodređeno vrijeme shodno odredbi člana 39. stav 5. istog Zakona. Naloženo je i da se otklone nepravilnosti u odnosu na upozorenja od 5.4.2019. godine, koje je doneseno na osnovu odredbe člana 141. stav 1. tačka b) Zakona o radu, jer prethodno nije sproveden disciplinski postupak propisan odredbama člana 23. do 31. Posebnog kolektivnog ugovora za zaposlene u oblasti zdravstva (Službeni glasnik Republike Srpske broj 71/16, 111/16, 69/17, 108/17, 113/18 i 19/19) i u rješenju o udaljenju radnika sa rada radnice dr Ljiljane Savić od 8.4.2019. godine koje je, prema stavu inspektora, doneseno suprotno odredbama člana 149. stav 1. i 2. Zakona o radu, a na način da se isti stave van snage. Žalba tužioca izjavljena protiv ovog rješenja odbijena je osporenim aktom tuženog koji je u potpunosti podržao stav i utvrđeno činjenično stanje, kao i primjenu materijalnog prava utvrđenu od strane prvostepenog organa.

Pobijanom presudom uvažena je tužba podnesena protiv osporenog akta, uz jasne razloge koje kao pravilne prihvata i ovaj sud, a koje razloge tuženi nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Činjenica da u ugovoru o radu nisu navedena imena radnika koje dr Lj. S. zamjenjuje, već samo osnov po kojem se zaključuje, a to je zamjena radnika, ne znači da je ugovor o radu na određeno vrijeme zaključen suprotno odredbama člana 39. Zakona o radu, a kako to inspektor pogrešno zaključuje. Nije pravilan ni zaključak inspektora da se ovaj ugovor ima smatrati kao ugovor o radu na neodređeno vrijeme, jer u takvom ugovoru nema ugovoren period trajanja, kao u konkretnom slučaju. To je u skladu sa odredbom člana 33. stav 2. Zakona o radu, prema kojoj se ugovorom o radu na neodređeno vrijeme smatra ugovor u kome nije naznačeno vrijeme trajanja, ili osnov za zaključenje ugovora na određeno vrijeme.

Kod navedenog razloga, a kod činjenice da ostali navodi zahtjeva nisu od uticaja na odluku, u pobijanoj presudi nije ostvaren nijedan razlog njene nezakovitosti predviđen u odredbama člana 35. stav 2. ZUS, iz kojeg razloga se zahtjev tuženog odbijen na osnovu člana 40. stav 1. istog zakona.

Odbijen je zahtjev tužioca za naknadu troškova sastava odgovora na zahtjev temeljem člana 387. stav 1. Zakona o parničnom postupku (Službeni glasnik Republike Srpske broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu odredbe člana 48. ZUS. Odgovor na zahtjev nije obavezna radnja u postupku, tako da propustom davanja odgovora ne nastaju nikakve posljedice za stranku. Kako sadržaj

odgovora na zahtjev nije imao uticaja na ishod odlučivanja o zahtjevu, ovaj sud ocjenjuje da trošak sastava odgovora nije bio neophodan za okončanje postupka po ovom pravnom sredstvu.

Zapisničar
Dijana Jaćimović

Predsjednik vijeća
Edina Čupeljić

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić